

Závěrečná řeč obžalovaného

Slavný soude, je mi těžko, přetěžko, nalézt důvody na svoji obhajobu.

Děkuji proto svému obhájci, že určité důvody našel a uplatnil je v můj prospěch.

Své činy jsem dělal vědomě a chci nést také plnou a veškerou odpovědnost za ně a odevzdaně přijmu trest, který bude pro mě nalezen.

Bylo by mně mnohem lehčí, slavný soude, kdybych mohl, do těch těžkých chvil, do kterých teď odcházím a které nastupují, jít třeba jenom s osobním přesvědčením hrdinství a jeho glorioly, ale já myslím, že jediné statečné, co mohu udělat ještě, je to, když řeknu, zcela naze, pravdivě, bez příkras, všem:

Nedělejte to, co jsem dělal a udělal já.

Nedělejte to, leda, že byste byli blázni, nebo že byste se honili za falešným mučednictvím.

Slavný soude, je mně opravdu těžko říct něco víc.

Pokud jde o mě, věřím ve spravedlnost vašeho uvážení.

Ale dost žertů, není k nim ani důvod, ani příhodné místo. Co jsem, paní předsedkyně, právě přečetl, jsou jen mírně upravená slova ze závěrečné řeči, kterou před tehdejší Státním soudem v Praze pronesla doktorka Milada Horáková.

Je vůbec možné její tehdejší proces srovnávat s tím mým, dnešním? Nejspíš ne, je zde totiž jeden podstatný rozdíl: mnozí z těch, kteří byli tehdy v jednacím sále Státního soudu přítomni, a možná dokonce většina z nich, byla o vině obžalovaných Horákové, Zemínové, Pecla a dalších upřímně přesvědčena, ať z důvodu své naivity, pomýlenosti nebo indoktrinace totalitní ideologií. Dnes tu nikdo takový není: všichni velmi dobře víme, že nejsou souzeny zločiny, kterých bych se snad byl dopustil, ale moje politická činnost, a cílem – jediným cílem – této justiční truchlohry je zastrašit mne a donutit stáhnout se z politického života.

Není tu tedy ve hře *obsah* toho, co jsem psal a vydával, případně říkal, ostatně soud ani předmětné „závadné“ knihy nepřečetl a je tedy jasné, jak malou důležitost i on sám přikládá jejich obsahu. Hraje se o něco jiného: o odpovědnost. Nikoli trestní, nýbrž morální, lidskou. Ano, paní předsedkyně, o vaši vlastní odpovědnost před tím, v co snad věříte a čemu jste sama přísahala a k čemu se zavázala v soudcovském slibu: jde tu o vás a vaše svědomí.

Zda budete ochotna, pod příslibem potenciálních kariérních výhod, popřít obsah tohoto soudcovského slibu a vyjít vstříc tomu, co po vás žádá politický establishment. Nebo zda využijete beneficie své nezávislosti a rozhodnete jediným v demokracii možným způsobem, třeba i s rizikem osobních důsledků, jichž jsme poslední dobou v této zemi stále častěji svědky: vzpomeňme šikany, jejímž terčem se stala vaše kolegyně Helena Králová nebo statečný soudce Vrchního soudu v Praze Pavel

Zelenka, jemuž sám prezident republiky hrozil kárným stíháním pro to, že se postavil proti nezákonné praxi automatického potvrzování návrhů na příkaz k odposlechu a odmítl tyto závažné procesní vady dál přehlížet.

Věřím ve vás, paní předsedkyně, i když připouštím, že se mohu mýlit a že je docela dobře možné, že mne teď odsoudíte; večer si pak doma pustíte televizi a spravedlivě se rozhořčíte, protože vám ukážou příkoří, které Putinův režim působí ruskému disidentovi Alexeji Navalnému, s vědomím, že v naší zemi je něco podobného zhola nemyslitelné a nemožné.

Přeji vám, paní předsedkyně, abyste v sobě našla dostatek odvahy a odpovědnosti ke spravedlivému rozhodnutí.

Jsem nevinný a žádám, abych byl obžaloby v celém rozsahu zproštěn.

V Praze dne 26. 1. 2018